

JAN KLECANDA:

Páter Vojtěch.

VESNICKÝ ROMÁN.

Vojtěch se ani již nepokoušel odvrátiti ubohého mladíka od myšlenky pomsty, jež byla již příliš utkvěla v jeho chorobném mozku. Povstal, pohládl Josífa po hlavě a pomalu odešel domů. Byl poněkud uklidněn posledními slovy pomatence, z nichž poznal, že není nikým podezříván z něčeho nekalého, za to však je předmětem soucitu a úcty všech dobrých lidí. Že Josífek ho v myšlenkách sezda- val s Frantinou, ho valně nepřekvapilo. Býval mladý Klabzuba kamarádem a rostencem mladšího bratra Karla a tak vídal Vojtěcha za dětských let s Frantinou dost často, aby ta vzpomínka po čase — ovšem trochu popleteně — v hlavě jeho se zase vynořila.

Na prahu mlýna čekala již mlynářka a uvítala ho žertovnou vý- čítkou.

“Však už vás vyhlížím, velebníku! Oběd na stole a vy se nám tak zatouláte. Či mám vám snad dátí nahoru?” nabízela se ochotně.

Ale Vojtěch chvatně, jakoby se ulekl nebezpečí, že by zase byl s ní sám, řekl: “Ne, ne! Pojím mezi vámi, jako kdy jindy.”

A již vešel do čeledníku a zaujal své místo u stolu. Mezi jídlem mluvilo se jako obyčejně o událostech dne, o panu otcí, že se posud nevrátil, o Karlovi, jak to s ním asi u pluku dopadne, a Vojtěch účastnil se hovoru svým obvyklým klidným způsobem. Za to hospodyně, poněkud pohněvána, že Vojtěch tak dlouho se zdržel mimo dům, hleděla svou podrážděnost zakrýti tím, že vesele žertovala a každému věděla řízně odpovědi.

Vojtěch tomu dobře rozuměl, ale dotýkala se ho ta přetvářka nějak nemile. Cítil, že obraz Frantiny počíná se v jeho mysli jaksi kaliti, zdálo se mu, že tou měrou jak on sám ve svých očích stoupal při vědomí, že dovede odolati tomu pokušení, jež nyní již zcela zřetelně rozeznával, Franti- na klesá. Cítil, že narušivá žena jiz necouvla by ani před hříchem, jehož on se hrozil.

Proto uchopil se rád příležitosti, jež se mu naskytla, když mládek se nabídl, že odpoledne nemá ve mlýně co dělat, a že by s pa- nem páterem vykonal jakousi práci v březínách, k níž se oba již dávno ehystali. Vojtěch sotva že odložil lícei, sebral mládka a své obvyklé náčiní a oznámil Franti- ně, že se vrátí, nebude-li ho volati, až k večeru, chvatně odešel —

Mlynářka pohlížela za ním hně- vivě. Mrzela se, že jí odchází, že tak úmyslně se jí vyhýbá. Byla již tak daleko sama s sebou, že byla by se oddala cele své vášni, bez výčitek svědomí — s omlu- vou, že ona i Vojtěch berou si jen to, oč byli mlýnářem oloupeni.

Rozčileně pobíhala celé odpo- ledne po mlýně jako ivice po kle- ci, nebyla schopna práce, jež jí jindy tolik těšila, utrhovala se a rozkřikovala se na každého, kdo jí přišel do cesty, a jen toužila, aby již byl večer a aby pan otec se hodně dlouho domů nevrátil —

Teprve k večeru vrátil se pá- ter Vojtěch ze své výpravy s mlá- dkem a sotva chvíli dole se zdr- žev, aby vyptal se, zda otec se po- sud nevrátil, zašel nahoru do své světnice. Toužil po samotě a vě- děl, že příchodu Frantina se ny- ní obávatí nemusí, poněvadž ho- spodyně měla až do tmy piné ruce

práce a již k vůli čeládece nemohla se na delší dobu z čeledníka vzdá- liti.

Vojtěch byl rozradován, jako býval vždy, když vracel se ze své obhlídky po okolních skalnatých stráních a pustínách, jež jeho při- činěním během času pokryly se bujnou zelení. Ač více než polo- vinu svého života ztrávil ve mě- stech a ač tak záhy odtržen byl od té rodné půdy, mladý kněz zacho- val jí celou svou lásku vesnického českého člověka, jenž v půdě ví- dí, miluje a ctí něco více, než jen svou životelku. Proto cítil se Vojtěch vždy nejšťastnějším, když dostalo se mu patrného důkazu, že jeho snažení, aby země byla co nejpečlivěji zdělávána, nepřichází na zmar, a že sousedé sami již po- kračují v tom, co on jim byl uká- zal.

Spokojeně usedl Vojtěch do sta- ré lenošky a tělesně znaven lopo- tou, již dávno už byl odvykl, od- počíval. Z počátku obíral se v myšlenkách otcem i bratrem, uva- žuje, zda je to znamenání dobré či zlé, že starý se dosud byl z města nevrátil. Leč brzy počalo se mu na mysli vybavovati to, co dnes za celý den byl zažil. Vzpomínal svého setkání s Josefem Klabzubů a odtud pak, ač tuto vzpomínku skorem násilně zapuzoval, na své dnešní rozhovory s Frantinou. A nyní již nebyl náchylen posuzova- tí ji tak přísně, jako v poledne, kdy se na ni skoro byl rozhněval, vida jí s líčenou tou veselostí, jež urážela smutek, sídlící v jeho duši.

Frantina, jež byla se za celé od- poledne v samotě dost natoužila a nazlobila, byla k večeru znavena a zesmutnělá. A když Vojtěch se vrátil, přivítala ho pohledem, jenž otřásl celou bytostí mladého mu- že a vryl se mu hluboko do duše. Zdálo se mu, že čte jí v očích něžnou výčítku a odevzdanost, ač bylo to jen duševní i tělesné ze- mdlení. Viděl jí lopotiti se tak, jak vždycky od rána do noci se lopotívala, viděl jí zanesenu sta- rostmi o domácnost, jež — jak na venkově bývá — vyžadovala od ní mnohem více práce, než by byla směla uložiti děvečce.

Vojtěch bezděky počal odhado- vatí, co jí, mladé, radosti života sotva poznavší ženě, mohl po- skytnouti ten život na vesnici, ži- vot po boku muže již přestárlého, život, jenž posud nebyl oslazen ani mateřským blahem. A snad ubohé ženě bylo již souzeno tak- to sestárnouti, odkvésti, zvadnou- tí i uschnouti, žiti a dožít ten ži- vot plný plahočení za úsporou i shánění se po zisku a s vědomím, že potom nebude tu nikoho, kdo by ovoce veškeré té práce, posvě- cené láskou matky, převzal a v lásce choval, nikoho, kdo by jí oči zatlačil —

Oh — ten Josífek, — myslil si Vojtěch, ten Josífek přece jen ne- byl tak v nepravu, když mluvil o lidech, jimž štěstí života bylo u- krazeno!

Vojtěch pln dobrotivosti, vždy byl náchylen odpouštětí chyby lidské, plynoucí ze slabosti a křehko- sti, a nikoliv z úmyslu zlého, ale tentokrát přece jen počítal proti otcí trpkost. Vyčítal mu v du- chu, že neměl práva připoutati k sobě tuto mladou ženu, plnou ži- vota, plnou náruživostí mladého, bujného těla.

Neptal se nikdy a nikdo nepo- věděl, jak stalo se, že došlo k to-

muto nerovnému sňatku, ale že znal život na venkově, domýšlel se, ovšem ne správně, že Frantina stala se dohody mezi starým po- černickým pastuchou a mlýnářem. Vojtěch pamatoval se z dětských let na Frantinina otce podle to- ho, jak eo dítě mohl ho posouditi, prostého, obyčejného vesnického muzáka, a soudil, že staroch, aby si zpřijemnil poslední léta, decru k sňatku tomu přinutil. Frantina jistě částečně z přinucení, ze sle- pé poslušnosti k otcí, částečně též pěknou vyhlídkou, že stane se paní v takovém mlýně, podala starému Dvoreckému ruku a — byla k politování.

Čím déle se těmi myšl. nkami obíral, tím více vyčítal v duchu otcí, že dopustil se na ní křivdy, tím více jevila se mu Frantina ja- ko ubohá oběť. A omlouval jí, že nenacházejíe dosud to, po čem ja- ko žena toužila, poddávala se své ztajené náruživosti, jež propuká- vala až k výbuchu, když on sám tak neopatrně se prozradil, že Frantina bývala předmětem jeho snů, jeho tajné lásky. — — —

A Vojtěch při vši své čistotě myslí přece jen byl člověkem, člo- věkem ochotným odpouštětí hřích tomu, kdo hřešil z lásky k němu — A Frantina hřešila, jistě hře- šila, ale tím, jenž první vnuknul jí myšlenku hříšnou, byl on sám tím svým nešťastným obrazem, jenž ač zničen již, posud nepře- stal se mezi ně vtírati.

A mladý muž, oddávaje se v ti- chu večerním, v únavě těla i du- cha a kouzlu horkého letního vzduchu svým vzpomínkám, zaví- rajíe oči a nože se do let již uply- nulých, poeifoval, aniž si toho byl vědom, sladkost hříchu.

Frantina, ta vidina jeho snů, postava plná ženských vnaď, a té- ma okouzlujícíma a opíjejícíma, podmaňující i poddávající se zá- roveň, tak jak jí po léta byl vídal a jak jí zase shlédl dnes, vystu- poval před ním z řera světlnice.

A Vojtěch zavřel oči — vzpo- mínal — — — vzpomínal — — — a snil — — —

V šerých ambitech kláštera svá- té Justiny procházel se mladý kněz. Ruce na zad složené, hlavu svěšenou bloudil tak v myšlenkách zabrán po dlouhých, pustých chodbách, v nichž kroky jeho až příšerně se rozléhaly. Oči jeho tékaly po podlaze, vykládané mo- saikou, jakoby jí bedlivě pozorova- ly, ale mladý kněz jistě si jí ani nepovšiml, neměl ani tušení, že šla- pe po drahocenných výtvořech u- mění dávno zaslého.

Byl jako ztracen, zbloudilý v temném víru myšlenek, jež mu hlavou kolovaly. Vojtěch ne- dávno stal se knězem. Necítil pra- zvláštní touhy ani lásky k tomu povolání, ale také odporu. Zvo- lil je, poněvadž na něho naléhali, poněvadž neměl dosti síly, aby chřadnoucí matce zkaliil poslední snad dny života. Jsa myslí pruž- né, vpravil se dosti rychle do své- ho stavu. Ostatně v tom byl jen malý rozdíl. Tužby jeho druhy nesly se za povoláním lékaře nebo učitele. Byl takový, že chtěl slou- žiti trpělivu a ve tmách tápající- mu lidstvu. Mladá duše jeho by- la vyplněna touhou obětovati se, posvětití. A teď byl tedy i učite- lem, i lékařem. Nestal se lékařem těla, nýbrž lékařem duší lidských, leč že i v tom mohl jiti za svým ideálem prospívati jiným, smířil se s touto změnou.

Pokračování.

Louis Berka,

český právník a veřejný notář
988 N. Y. Life Bldg., Omaha.
TELEFONY: { Úřadovna, L. 552
 { Obydlí, 2565.

VE DVOU
Mezinárodních
Výstavách
Storz
s modrou páskou
lahvové pivo

obdrželo nejvyšší dosažitelnou poctu.

Při Zamississippi v Omaze 1898 obdrželo nejvyšší odměnu a zlatou medailii, při Lewis & Clark stoleté v Portland, Ore. 1905, nejvyšší odměnu a zlatou medailii — jiná znamenitá piva tu soutěžila, však STORZOVO PIVO uznáno bylo znalci za nejlepší. To znamená mnoho pro vás, jestliže se vám jedná o dobrotu a ja- kost piva, jež pijete.

Přísaná opatření národního zákona o čistých potravinách nevyžadují, abychom změnili náš způsob výroby ani v tom nejmenším. STORZOVO PIVO jest absolutně čistě, a bylo takovým vždy.

Objednejte si bednu na zkoušku. Telefon Webster 1260.

STORZ BREWING CO.,

OMAHA, NEB.

Willow Springs Pivovar dáva ZELENÉ "TRADING STAMPS"

Za \$3.00 zelených Trad- ing Stamps s každou bed- nou

STARS & STRIPES
(2 tucty pintových lahví)
— cena

\$1.25

Za \$5.00 zelených Trad- ing Stamps s každou bed- nou

STARS & STRIPES
(2 tucty kvartových lahví)
— cena

\$2.25

Pamatujte!

Kromě toho, že dostanete nejlepší lahvové pivo, dosta- nete též dvojnásobnou hodnotu v zelených "Trad- ing Stamps."

1407 Harney Street:

Objednejte si poštu neb telefonem Douglas 1306 nebo 1685.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj oblíbí si jistě naše "GOLD TOP" lahvové pivo, jest lehké, perlicí se a řízné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybrané- ho ječmene a čisté vody — není v něm ani jediné přísá- dy, jež by byla škodlivá neb nezdravá. Není to laciné pivo v nižádném smyslu, ale jest to jedno z nejlepš- ích, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníkly.

Dodává se v bednách a sice v lahvách kvarto- vých neb pintových. Objednejte si u svého obchod- níka aneb telefonem. — Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.

JETTER BREWING CO., vaří a lahvuji výborné pivo
SOUTH OMAHA, NEB.

Metz Bro's Brewing Co.

Nejstarší pivovar v Omaze.

TELEFON DOUGLAS 110.

Vaří nejlepší pivo soudkové i lahvové na celém světě.

Nejstarší a nejlepší místo pro občůku jest

ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC

v č. 1306 Farnam ul.

Pravá importovaná piva na čepu. Pilsenské z Měšťanského pivova- ru v Plzni v Čechách. Hobrau Munich Bavaria pivo. Pivo Anheuser- Busch a světoznámé Faust získalo rozsáhlou reputaci.

Kavárna pro dámy nalézá se na druhé podlaže.

4012